

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2014. október hó 08. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt fk. ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2014. évi május hó 20. napján kihirdetett 15.Fk.181/2014/22. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 14.000 (Tizennégyezer) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét emberölés büntetében (Btk. 160. § (1), (2) bekezdés d) pont) és kifosztás büntetében (Btk. 366. § (1) bekezdés b) pont) állapította meg és halmazati büntetésül 12 évi szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fiatakorúak börtönében rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a börtönbüntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről. A vádlottal szemben 1.500,- Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el.

Az ítélet ellen a vádlott és védője, valamint a törvényes képviselő enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész az ítéletet tudomásul vette, a fellebbviteli főügyészség átiratában helybenhagyását indítványozta.

A védelmi fellebbezés folytán az ítéltábla Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a meghozatalát megelőző eljárással együtt felülbírálatának körébe vona a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen.

A nyilvános ülésen a védő fellebbezésének irányát a fellebbviteli főügyészség jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat fenntartották.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartásával eljárva ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és figyelemmel volt a fiatalokakra vonatkozó speciális jogszabályi előírásokra is.

Részletesen értékelte a vádlott vallomásait, összevetette a tanúk vallomásaival, a szakértői bizonyítás anyagával és egyéb bizonyítékokkal. Az általa megállapított tényállás megalapozott, az iratok tartalma alapján csupán annyiban egészítendő ki, hogy a sértett 59 éves, gyenge fizikumú volt és több betegségben szenvedett. Az így pontosított tényállás hibamentes, az ítélet a felülbírálat során irányadónak tekintette. A megállapított tényállást egyébként a védelem sem vitatta. A törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és helyes a cselekmények jogi minősítése is. E körben álláspontja részben eltért a vádhatóság álláspontjától és helyesen úgy ítélte meg, nem vonható következtetés arra, hogy a vádlott magatartását alapvetően a pénz megszerzésének vágya motiválta a sértett bántalmazása során, illetőleg az sem, hogy a sértett megölése előtt is megkísérelte az egyes ingóságok jogtalan megszerzését (ítélet 19. oldal utolsó, 20. oldal 1. bekezdése), így ez irányú cselekményét kifosztás büntetéként értékelte.

E körben a fellebbviteli főügyészség átirata is utalt arra, hogy kellő alappal nem vitatható az elsőfokú bíróság azon álláspontja, amely szerint a vádlott terhére a nyereség megszerzése érdekében való elkövetés kétséget kizáróan nem állapítható meg.

Vizsgálta a törvényszék azt is - tekintettel arra, hogy a vádlott cselekményét felindult állapotban valósította meg -, hogy az emberölés privilegizált esete, illetve a Btk. 17. §-ában meghatározott kóros indulat megállapítható-e.

Nem tévedett a törvényszék, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy összhatásában a vádlott számára az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabályok alkalmazása nyújt kedvezőbb elbírálást és ennek részletes indokát adta.

Az ítélet 17. oldal 4. bekezdésében elírás folytán a halmazat vonatkozásában a kiszabható maximális szabadságvesztés mértékének jogszabály helye helyesen a Btk. 123. § (1) bekezdés b) pontja.

A büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta és igen körültekintően vizsgálta, azonban a vádlott ölési cselekményének többszörös minősültsége a súlyosító körülmények sorából mellőzendő.

Az ítélet a enyhítésre irányuló védelmi jogorvoslatokat nem találta alaposnak. Az elsőfokú bíróság igen kimerítő indokát adta annak, hogy a vádlottal szemben miért az első fokú ítélet rendelkező része szerinti tartamú szabadságvesztés büntetést alkalmazott.

Az elkövetéskor még 16. életévét be nem töltött fiatalok személyében olyan kimagasló a társadalomra veszélyesség, hogy vele szemben a törvény szigorának alkalmazása indokolt. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés és mellékbüntetés kellően szolgálja a büntetési célok hatályosulását, annak enyhítésére az ítéletábra sem látott törvényes alapot. Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdésre utalással helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatásban töltött idő szabadságvesztésbe történő további beszámításáról a Btk. 92. § (1), (2) bekezdése, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2014. október 8.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Miskolci Törvényszék, mint fiatalok bírósága 15.Fk.181/2014/22. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen végzésével 2014. október 8. napján jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2014. október 8.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

kiadó